Eric Schneyderberg

one for the money two for the show

Muziek, de ultieme passie van Boudewijn Büch

RISE & SHINE PRESS
2004

digitale herdruk 2004/2026

www.aeric.nl

Eric Schneyderberg

one for the money
two for the show

Muziek, de ultieme passie van Boudewijn Büch

BILOXI
RISE & SHINE PRESS
2004

digitale herdruk 2004/2026

www.aeric.nl

Dit is, min of meer, de weergave van een muzikaal praatje dat werd gehouden gedurende de 'kijknacht' bij Sotheby's te Amsterdam, 17/18 September 2004, die vooraf ging aan de veiling van de kunst- en antiekcollectie van Boudewijn Büch.
Men wordt aangeraden bij de lectuur ervan de vermelde liedjes af te spelen, bij voorkeur op vinyl.

Deze tekst werd op verzoek van enkele slaperige toehoorders uitgegeven door de Rise & Shine Press te Biloxi, Mississippi, USA, in een beperkte oplage van 33 exemplaren, waarvan dit nummer 33 is.

op de klanken van
BLUE SUEDE SHOES door CARL PERKINS

Het doet mij veel plezier hier gedurende deze wonderlijke kijknacht omringd te zijn door zoveel goede oude vrienden en bekenden.
Ik doel nu niet op u, geachte toehoorders, maar op veel van het moois dat hier tentoongesteld staat of hangt.
Veel van de hier uitgestalde spullen zijn door de jaren heen door mijn handen gegaan.
Ik leverde ze aan Boudewijn, zag hoe ze een plekje kregen op de planken en aan de muren van zijn huis en zag helaas ook hoe ze daar langzamerhand half of soms zelfs helemaal schuil gingen onder een lawine van nieuwe aankopen.
Maar het thema van mijn praatje is níet de verzamelwoede van Boudewijn Büch, daar hoeft geen mens meer iets over te vertellen, de bewijzen daarvan zijn hier overduidelijk aanwezig.
Nee, ik ga het hebben over Boudewijns liefde voor MUZIEK, of liever gezegd onze gezamenlijke liefde voor muziek.

Ooit werd Boudewijn in een televisieprogramma gevraagd wat zijn allergrootste passie was. Hij antwoordde, met redenen omkleed, dat het de muziek was.
Dus niet het boek, niet de literatuur, niet het reizen, niet de geschiedenis, niet de natuurhistorie, maar MUZIEK!
Mij verbaasde het niets, u wel?
Ik kan nu een heel betoog houden over de eerste paar honderd gedichten die Boudewijn publiceerde, waarvan de helft een titel droeg met een verwijzing naar een muziekstuk, en daar vervolgens heel diep op ingaan, maar als ik op mijn horloge kijk zie ik dat het 5 uur is, dus ik doe dat maar niet.

op de klanken van
BLUE MOON REVISITED (Song for Elvis) door COWBOY JUNKIES

U hoort en ziet het, geen CD, gewoon alles lekker ouderwets op vinyl.
Er gaat niets boven vinyl, hoewel Boudewijn dat niet met mij eens was, kijk maar naar zijn CD-collectie.
Het is natuurlijk ook lastig: gaatje in het midden zoeken, plaat op de draaitafel leggen, toerental instellen, armpje op en neer doen; daar was die jongen ook veel te ongeduldig voor.

Boudewijn was een groot fan van deze Canadese band, die hij zag als een moderne uitvoering van de Velvet Underground.
Ik ben hem nog steeds erg dankbaar dat hij mij aan de Cowboy Junkies heeft gebracht.
Dat ging niet zonder moeite, want als Boudewijn zei dat ik ergens naar móest luisteren, dan voelde ik de bui meestal al hangen.
Ik wilde die 85e live-versie van Chuck Berry's Maybeline niet horen en ik hoefde die box met 30 illegaal in Mexico geperste CDs van Buddy Holly niet, laat staan dat ik die wilde beluisteren...
Maar met de Cowboy Junkies is het hem dan toch gelukt.

Zoals u hoort is deze muziek buitengewoon geschikt om doorheen te kletsen, dus dat geeft me de gelegenheid om stiekem even van mijn onderwerp af te dwalen.
U moet zich realiseren dat al de fraai gelijste kunstwerken en oude kaarten die door de firma Sotheby's de Keizersgracht 149 uit zijn gesleept, daar ooit ook eens naar binnen zijn gebracht.
Stelt u zich dan voor dat de meeste stukken door Boudewijn persoonlijk op de fiets werden vervoerd, eerlijk waar.
In de 15 jaar dat ik hem kunstwerken heb geleverd, is het maar een enkele keer voorgekomen dat hij deze per auto thuis liet bezorgen, hij nam het liefst altijd alles meteen mee, ongeacht het formaat.
"Pak maar in, ik betaal je volgende week."
Hoe vaak ik dat niet gehoord heb...
"Pak je het wel GOED in? Zal ik anders even helpen?"
"Nee, jongen, help jij maar niet, dat komt allemaal goed."
Kijk, ik kan niet veel, maar pakjes maken, dát kan ik als de beste.

Het inpakken van een prent was altijd een heel ritueel dat aan strenge voorwaarden moest voldoen.
Dus veel bubbelplastic, veel papier en heel veel touw. Dat touw ging dan één maal horizontaal en twee maal verticaal om het pak heen, voor de balans.
Aan dat pakket moest dan van touw ook nog een dikke lus worden bevestigd, zodat hij het hele gevaarte aan zijn schouder kon hangen en o wee als die lus dan te lang was, dan kreeg ik ervan langs.
Hij had namelijk nogal korte beentjes...
Ik stond altijd doodsangsten uit als ik hem op de fiets naar huis zag rijden met zo'n pakket, soms zelfs met twee.
Maar hij wilde dat nu eenmaal zo en het ging altijd goed.

Als ik uitreken hoeveel verpakkingsmateriaal ik in de loop der jaren aan Boudewijns pakketten heb besteed, kom ik al gauw op zo'n 150 strekkende meter pakpapier, 250 meter bubbelplastic en pakweg een halve kilometer touw; denk aan de lussen!
Als ik iets overdrijf, dan heb ik dat niet van een vreemde.
En dan heb ik het nog niet eens gehad over het plakband en helemaal al niet over het aantal ingepakte boeken, waar gelukkig géén touwtje om hoefde.
Ja, die Cowboy Junkies die kennen we nu wel.
Tijd voor wat steviger werk.

op de klanken van
THEY'RE COMING TO TAKE ME AWAY, HAHA! door NAPOLEON XIV

Kent u Napoleon de Veertiende? Dat is het pseudoniem van de Amerikaanse producer en liedjesschrijver Jerry Samuels.
In 1966 verscheen dit onsterfelijke nummer, een echte One Hit Wonder.
Dit plaatje werd ook een paar keer in het Nederlands uitgebracht onder de titel Ze Nemen Me Eindelijk Mee, Haha!, onder meer door Hugo de Groot (hoe verzin je het?!), Tony Peroni, en, jawel: Floris de Zesde. Echt waar, ik kan er ook niks aan doen.

Mocht u geïnteresseerd zijn in de tekst, dan kan ik u die wel leveren.
Op de achterkant staat hetzelfde nummer, maar dan achterstevoren.
Als u denkt dat ik een grapje maak, heeft u het mis.

Boudewijn heeft dit nummer wel eens opgevoerd in een van zijn televisieprogramma's. Maar een origineel exemplaar op vinyl, met het originele hoesje, had hij niet.

In het begin maakte ik wel eens de fout Boudewijn bijzondere muziekdingetjes uit mijn eigen collectie te laten zien.
Dat heb ik gauw afgeleerd: als ik hem iets liet zien wat hij ook graag wilde hebben, dan zeurde hij net zo lang tot ik het hem kado gaf.
Daar was hij erg goed in, ik weet niet hoe hij het voor mekaar kreeg, maar het lukte hem.
Begrijpt u mij goed: dit bedoel ik niet negatief. Het hoorde gewoon bij hem, bij zijn verzameldrift, zal ik maar zeggen.
Eigen schuld, had ik maar niet zo moeten opscheppen, nietwaar?

Maar aan de andere kant was Boudewijn ook buitengewoon gul met muzikale kadootjes, want hij wist wat mijn smaak was.
Regelmatig nam hij vanuit een verre uithoek van de wereld CD's voor mij mee, vaak voorzien van een lieve opdracht.
Soms schreef hij zelfs een heel gedicht op zo'n ding.
Op de een of andere manier zijn deze spullen voor mij nu erg waardevol. Vindt u dat gek?

Jarenlang kwam Boudewijn, als hij tenminste niet op reis was, elke zaterdagmiddag bij mij in de winkel op bezoek, regelmatig met een plastic tas vol onderweg aangeschafte CD's.
"*Moet je nou eens zien wat ik heb!*" klonk het dan, waarna een hele tentoonstelling volgde van de meest obscure CD's vol met oude blues, belegen country en vergeten rock & roll.
"*Maar dat heb je toch allemaal al, Boudewijn!?*"
Ik noemde Boudewijn altijd gewoon Boudewijn, nooit Bou, nooit Boud, en al helemaal nooit Boudje.
"*Jawel, maar hier staat een extra nummer op!*"
"*Maar dat nummer heb je toch óók al 20 keer, Boudewijn!?*"
"*Jawel, maar niet op déze CD!*"
Ja, kijk, dan ben je natuurlijk uitgepraat...

"*En deze is voor jou!*" klonk het wel eens: de Ozark Mountain Daredevils - ik noem maar wat.

op de klanken van
A HARD DAY'S NIGHT door THE BEATLES

Een keer kreeg ik van Boudewijn een Russische persing van een LP van de Rolling Stones.
Dat was natuurlijk erg gevaarlijk, want ik háát de Stones, ik ben een groot fan van de BEATLES en dat wist hij dondersgoed.
"*Zal ik hem voor je signeren?*" vroeg hij plagerig.
Ik was te beleefd om te weigeren, maar met zo'n krabbel kon ik dat ding niet weggooien, ik bedoel, dat doe je niet.
Achteraf ben ik blij dat ik die plaat niet weggemieterd heb: het is waarschijnlijk de enige Stones-elpee op de hele wereld met de handtekening van Boudewijn Büch.
En natuurlijk is dit een mooie, blijvende herinnering aan onze eeuwige strijd: zijn Rolling Stones tegen mijn Beatles.

Nee, natuurlijk ga ik deze plaat niet voor u draaien; ik zet liever een mopje muziek op van de jongens van die Andere Club, ook al is dat een beetje als vloeken in de kerk.
Sorry, Boudewijn!

Nu hoop ik maar, dames en heren, dat u NIET denkt dat ik de indruk wil wekken dat ik hier een coherent verhaal sta te vertellen.
Als ik de lijst met sprekers zie, en ik heb er helaas een paar moeten missen, hebt u al het nodige voor de kiezen gehad en ik wil het graag een beetje luchtig houden.
Daar komt nog bij dat ik een uurtje geleden nog in mijn kleine bedje lag, en dat helpt ook niet erg mee.

op de klanken van
EARTH ANGEL door THE PENGUINS

Let op: hier komen de Penguins, jawel, de Penguins.
Een mooie naam voor een groep, vindt u niet? En wat een prachtig Doo Wop nummer.
Boudewijn hield erg van Doo Wop en ook van andere, minder gangbare soorten muziek: surf, hartverscheurende smartlappen van beeldschone Country dames, noem maar op.

Veel mensen denken bij Boudewijn's muziek alleen maar aan Elvis Presley, Buddy Holly, Roy Orbison en de Stones, altijd maar weer die verrekte Stones...
Dit soort obscure nummers, daar konden we uren over kletsen.
Dit is helaas een heruitgave. Een originele persing van de single kost ongeveer 3500 euro en dat kan ík niet betalen.
Boudewijn wel, maar die had er geen, maar het zal ongetwijfeld op een van zijn CD's staan, even goed zoeken maar, u bent er nu toch.

Tja, de Penguins: op elk tijdstip van de dag te draaien, u hoort het zelf.
In de jaren 60 bestond er overigens een Engelse psychedelische rockgroep met de naam the Dodo's en was er ook een Amerikaanse zanger die zich Joe Dodo noemde.
En heel Denemarken is nog steeds trots op hun eigenste punkband Dodo and the Dodo's.
Helaas heb ik te weinig tijd om ze hier allemaal te laten horen.

op de klanken van
GONE, GONE, GONE door LEFTY FRIZZELL

Gone, Gone, Gone... Wat een toepasselijke titel.
Iedereen kent Hank Williams, maar wie kent Lefty Frizzell?
Boudewijn heeft ooit eens een column over deze man geschreven.
Vraag me niet waar en wanneer, hij schreef ook zo vreselijk veel.

op de klanken van
BILOXI door JESSE WINCHESTER

Af en toe schreef Boudewijn, in een boek of een tijdschrift, wel eens iets over onze gezamenlijke muziekavonturen. Nu klopte daar vaak helemaal niets van, maar dat vond ik niet erg, het ging om het idee.
Zo staat er in zijn boek Een Boekenkast Op Reis een passage over een CD van Jesse Winchester die ik ergens voor hem had gevonden.
Kijk, dat klopte nu weer wel.
Mijn exemplaar van deze plaat heb ik natuurlijk nooit aan Boudewijn laten zien, ik had inmiddels mijn lesje wel geleerd.
Het is de zeldzame Amerikaanse persing van zijn eerste LP, in de originele klaphoes. Vier maal die kop van Jesse Winchester, als een mens dáár niet depressief van wordt, dan weet ik het niet meer.

Boudewijn heeft aan Jesse Winchester en het stadje Biloxi, Mississippi, USA, een hele televisieuitzending gewijd, en terecht natuurlijk.
Twee afleveringen had van mij ook gemogen.

Ik merk dat ik wel héél veel over heb voor Boudewijn: zó'n plaat draaien op zó'n pick-upje, drie keer draaien en je hoort de achterkant ook gelijk mee. Maar goed: ALLES VOOR BOUDEWIJN, om met Gerard Reve te spreken.

Zo, nu ga ik nog maar een beetje verder slapen.
Ik dank u allen voor uw aandacht.
Excuses aan alle hier aanwezige fans van de Rolling Stones, ik hoop dat de Stones spulletjes hier een hoop geld op zullen brengen.
Ik ben heel benieuwd wie er met dat malle jasje vandoor gaat.

LANG LEVE THE BEATLES !!!
En de Cowboy Junkies natuurlijk.

The sun shines on Biloxi
The air is filled with vapors from the sea
And the boy will dig a pool beside the ocean
He sees creatures from a dream under the water
And the sun will set from off towards New Orleans

